

Arrest

nr. 277 460 van 15 september 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4 REGUS
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 december 2021 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. HENRION verschijnt voor verzoeker en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient in België op 16 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Op 23 december 2021 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing.

Op 19 maart 2022 neemt de gemachtigde de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Het beroep tegen voormelde beslissing is verworpen bij arrest nr. 276 431 van 24 augustus 2022. Op 1 april 2022 wordt de overdrachtstermijn van de Dublintransfert verlengd.

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

*naam: S. voornaam: S. geboortedatum: (...)1995
geboorteplaats: Sabakikhel nationaliteit: Afghanistan*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer S. S, verder de betrokkene, die verklaarde staatsburger van Afghanistan te zijn, bood zich op 16.09.2021 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Diezelfde dag diende hij een formeel verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor en verklaarde zijn taskara achtergelaten te hebben.

Een onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene op 09.04.2017 internationale bescherming in Griekenland vroeg en 08.09.2021 internationale bescherming in Oostenrijk vroeg.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 06.12.2021. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Daarnaast verklaarde de betrokkene geen familieleden in België en Europa te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde Afghanistan in februari 2016 verlaten te hebben en trok via Pakistan (transit) en Iran (transit van 3 dagen) naar Turkije, waar hij 1 maand na zijn vertrek aankwam en 10 dagen verbleef. Nadien verklaarde de betrokkene dat hij naar Griekenland trok, waar hij ongeveer 4 jaar verbleef. Hierbij verklaarde de betrokkene dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende maar een negatief antwoord ontving en vreesde teruggestuurd te worden naar Afghanistan. Vervolgens verklaarde de betrokkene dat hij via Macedonië (transit) naar Servië trok, waar hij naar eigen zeggen 10 maanden verbleef. Verder verklaarde de betrokkene dat hij via Kroatië (transit) en Bosnië en Herzegovina (transit) naar Italië trok (transit van 1 nacht). Daarna verklaarde de betrokkene dat hij via Slovenië (transit) naar Kroatië trok (transit), waar hij naar eigen zeggen naar Servië werd gerepatrieerd. Vervolgens verklaarde de betrokkene dat hij naar Oostenrijk trok, hier 3 dagen verbleef en nadien via Zwitserland (transit) en Frankrijk (transit) naar België trok. De betrokkene verklaarde dat hij een dag voor zijn formeel verzoek aankwam en op 16.09.2021 diende hij een formeel verzoek om internationale bescherming in België in.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen en of hij, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, redenen heeft die zijn verzet om overgedragen te worden naar de verantwoordelijke lidstaat in kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat hij aan mensen vroeg welke land aangeraden was en ze zeiden België. De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht naar Griekenland en Oostenrijk. Volgens de betrokkene wilde Griekenland hem terugsturen naar Afghanistan. Daarnaast verklaarde de betrokkene dat hij in Oostenrijk mensen ontmoette die reeds 8 à 10 jaar in Oostenrijk verblijven zonder documenten en vertelden dat de Oostenrijkse instanties hem zouden terugsturen naar Afghanistan indien hij zou blijven.

Op 29.10.2021 werden de Oostenrijkse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 09.11.2021 lichtten ze ons in dat de betrokkene op 08.09.2021 een verzoek om internationale bescherming indiende,

slechts enkele dagen in een vluchtelingenkamp verbleef en nadien verdween. Daarnaast stelden ze dat volgens de Eurodactreffers de betrokkene op 09.04.2017 internationale bescherming in Griekenland vroeg, zij een informatieverzoek stuurden naar de Griekse instanties maar nog geen reactie ontvingen. Verder stelden ze niet over informatie te beschikken betreffende zijn verblijfplaats sinds 08.09.2021. Bijgevolg beschouwen ze zichzelf niet verantwoordelijk en werd onze terugnameverzoek geweigerd.

Op 29.11.2021 stuurden we een herziening van deze weigering, waarbij we stelden dat de betrokkene verklaarde het grondgebied van de Europese lidstaten niet verlaten te hebben, wat ook niet mogelijk was aangezien hij op 16.09.2021 een formeel verzoek om internationale bescherming in België indiende. Op 06.12.2021 stemden ze hiermee in met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Wenen, van maandag tot en met vrijdag tot 13u.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Oostenrijk.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van nonrefoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Oostenrijk is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene dat hij aan mensen vroeg welke land aangeraden was, waarna ze zeiden België. Het volgen van de door de betrokkene uitdrukkelijk opgegeven reden om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft met Verordening 604/2013 waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule en de Belgische instantie zal dan ook niet voldoen aan de wil van de betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen. Het komt de betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht naar Oostenrijk omdat hij er mensen ontmoette die reeds 8 à 10 jaar in Oostenrijk verblijven zonder documenten en vertelden dat de Oostenrijkse instanties hem zouden terugsturen indien hij zou blijven. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat de verzoeker een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het EVRM en toont evenmin automatisch aan dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat de betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen zou kunnen worden afgewezen, betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correcte of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. De betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Oostenrijk dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus allerminst omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van de betrokkene. De betrokkene moet dus aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Oostenrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. De door de betrokkene aangehaalde redenen dat hij geen verblijfstitel zou ontvangen of dat hij zou worden teruggestuurd naar Afghanistan, kan dan ook niet worden beschouwd als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Oostenrijk.

Het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst (of de lidstaat dat verantwoordelijk is het verzoek tot internationale bescherming te behandelen) en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering maken deel uit van een asiel- en immigratiebeleid. Dit impliceert op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Oostenrijkse instanties stemden op 06.12.2021 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 20(5) van Verordening 604/2013: “De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is”.

Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Oostenrijk de betrokkene terugneemt, zich hierbij niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Oostenrijkse instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat, in het geval dat de Oostenrijkse instanties besluiten dat Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De Oostenrijkse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat de in Oostenrijk ingediende verzoek door de betrokkene niet op een objectieve en zorgvuldige manier aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Oostenrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Oostenrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er derhalve kan van worden uitgaan dat de Oostenrijkse instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake "non-refoulement".

Zowel het EHRM als het HvJ-EU oordeelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Het EHRM oordeelde in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. Dit standpunt werd later en meer bepaald in geval van Griekenland gewijzigd, maar we zijn van oordeel dat de algemene regel in dit geval van een overdracht aan Oostenrijk staande blijft. In deze optiek zijn we van mening dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Oostenrijkse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Gebaseerd op het akkoord van 06.12.2021 hebben de Oostenrijkse instanties bekendgemaakt dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Oostenrijk.

Een belangrijke bron betreffende de Oostenrijkse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers is het geactualiseerde rapport over Oostenrijk van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Lukas Gahleitner-Gertz, "Asylum Information Database – Country Report: Austria – 2020 Update", <https://asylumineurope.org/reports/country/austria>, laatste update op 08.04.2021, hierna het AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Wat betreft de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming, wordt in het rapport uitdrukkelijk gesteld dat personen wiens verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk nog hangende is, zonder problemen opnieuw toegang krijgen tot de procedure indien hun overdracht binnen de twee jaar na het verlaten van Oostenrijk plaatsvindt (pagina 54, "Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria").

Wat betreft de opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de omstandigheden in de verschillende opvangstructuren variëren, maar dat de omstandigheden in het algemeen verbeterden door een terugval in het aantal op te vangen personen (pagina 95). Daarnaast ondervinden personen, die in kader van de Dublin-III-Verordening worden teruggestuurd, geen problemen bij de toegang tot opvangvoorzieningen (pagina 54, "Dublin returnees also do not face any particular issues in accessing the reception system"). Daarnaast meldt het rapport dat er geen gevallen zijn van verzoekers die uitgesloten worden van opvang omwille van plaatsgebrek in de opvangcentra (pagina 95).

We bevestigen dat bovenvermelde bron kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. Echter zijn we van oordeel dat bepaalde tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systematisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties volledig falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Bovenvermelde bron dwingt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk zodanig structurele tekortkomingen vertonen, waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene in goede gezondheid te verkeren. Tot op heden bracht hij geen elementen aan die een overdracht naar Oostenrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wensen dan ook te benadrukken dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk wettelijk is gewaarborgd (pagina 101). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau is als in België en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorg zal kunnen krijgen. Dat Oostenrijk geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

De Oostenrijkse autoriteiten worden minstens 7 werkdagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt eveneens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van

artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20 van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Schending van:

- het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, houdend het beginsel van redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen, zorgvuldigheidsbeginsel, schending die machtsafwending en machtsoverschrijding inhoudt,*
- de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen,*
- de artikelen 3.2,17 en 18(1) van de EU-Verordening 604/2013 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bijeen van de lidstaten wordt ingediend,*
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en*
- artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie*

A. IN RECHTE

Artikel 3 EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”;

Volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, verbiedt deze bepaling in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.SS/België en Griekenland). Het EHRM heeft in verschillende arresten geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandeling die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In deze omstandigheden, houdt artikel 3 EVRM in de verplichting de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM, 4 december 2008, Y/Rusland, EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, EHRM 30 oktober 1991, Vilvarah en cons./Verenigd Koninkrijk).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft deze verplichting bevestigd die op de lidstaat rust om, in die omstandigheden, de betrokkene niet naar het land te verwijderen waar hij een risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM of met artikel 4 van het Handvest (zie HvJ, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10).

Op basis van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat “de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen” en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, “de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze”. Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

Artikel 17.1 van de Verordening nr. 604/2013 van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) bepaalt dat:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verdoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht”.

Artikel 3, §2, al. 2 van die Verordening bepaalt dat:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen”.

B. IN CASU

► Eerste onderdeel: schending van het artikel 3 EVRM en van de motiveringsplicht

De bestreden beslissing, die nochtans dateert van 23 december 2021, maakt geen melding van de huidige sanitaire crisis en evalueert helemaal niet in welke mate deze crisis een impact kan hebben op het risico van onmenselijke behandeling van de asielzoekers in Oostenrijk.

Volgens vaste rechtspraak van Uw Raad:

“het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 107; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388)” (zie o.a. RvV 233.973 van 12 maart 2020).

De verwerende partij heeft bijgevolg nagelaten om een nauwkeurig onderzoek te voeren betreffende de schending van het artikel 3 EVRM in het licht van de informatie waarover zij beschikte over de recente situatie in Oostenrijk.

Het artikel 3 EVRM werd kennelijk geschonden.

► Tweede onderdeel: schending van het artikel 17 van Dublin-Verordening en van de motiveringsplicht

In de bestreden beslissing verwijst de verweerder naar de verklaringen van de eiser: [...]

Volgens de verwerende partij werd niet aannemelijk gemaakt dat Meneer ZADRAN door de overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Om tot de bovenstaande conclusie te komen heeft de verwerende partij niet alleen het AIDA landenrapport met betrekking tot Oostenrijk (update 2020, gepubliceerd in april 2021) slechts gedeeltelijk gelezen, maar heeft ze bovendien geen rekening gehouden met recente informatie die op systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers in Oostenrijk wijzen. Bijgevolg kan de beslissing van de tegenpartij niet als voldoende gemotiveerd worden beschouwd.

De eiser kreeg tijdens het korte interview bij de DVZ onvoldoende de kans om de problemen die hij in Oostenrijk ondervond uiteen te zetten.

Verzoekende partij stelt vast dat de problemen waarmee de eiser in Oostenrijk geconfronteerd werd, niet ernstig werden geanalyseerd. Talrijke recente verslagen en rapporten bevestigen nochtans de systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers in Oostenrijk.

1) Algemene tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Oostenrijk

In het meest recente AIDA landenrapport hekelt ECRE de Covid-19 gerelateerde beperkingen voor de toegang tot het grondgebied die de Oostenrijkse autoriteiten invoerden in maart 2020:

"In March 2020, the Ministry of Social Affairs, Health, Care and Consumer Protection issued a decree concerning restrictions of access to the territory in the context of COVID-19. It regulated that entry is only permitted with a valid health certificate. This measure also applied to persons seeking international protection as confirmed by a high official from the Ministry of Interior at a press conference on 27 March 2020. In an official document from the Ministry addressed to all state police directorates, the reasoning for applying the requirement of a valid health certificate to asylum seekers was formulated as follows: "A contrary view of the law would contradict all measures taken to protect the population within the framework of the border and immigration regime. In this case, any person - including an EU citizen - could force entry into the federal territory simply by lodging an application for international protection, despite not meeting the entry requirements, such as having a health certificate".

Given that this interpretation of the law is unlawful as it undermines the right to asylum and the possibility to request international protection in front of any public security agent, a criminal complaint was lodged by an NGO against the Ministry of Interior. The prosecutor's office rejected the complaint as the Ministry declared the document was not an internal decree but only a non-binding 'legal opinion'. The Ministry of Interior refused to share data on the number of persons that were denied entry as a result of this measure, pointing that it is the responsibility of the Ministry of Health to implement these restrictions. The Ministry of Health stated, however; that it is not responsible for asylum related matters and asylum applicants. As a result, no information was made available on the number of persons seeking international protection that were denied entry to the territory.

The decree restricting access to the territory was finally amended on 30 April 2020 and clarified that persons will be allowed entry when Austria is bound by international law obligations. As of March 2021, the 68th amendment to the decree on restrictions of access to the territory was still in force and enables asylum seekers to access the territory without a health certificate."

Daarenboven duurt de asielprocedure in Oostenrijk zéér lang. Volgens het AIDA landenrapport, was in 2020 de gemiddelde duur van de asielprocedure in eerste aanleg 3.9 maanden, waar dit in 2019 nog 2.3 maanden was. De Oostenrijkse Ombudsman ontvangt honderden klachten per jaar betreffende de langdurige procedure. Ook de kwaliteit van de asielprocedures werd aangehaald in een rapport opgesteld door verschillende stakeholders aan de VN Hoge Commissaris voor Mensenrechten:

"AI also expressed concern regarding the quality of asylum procedures, in particular as a high number of cases were overturned by the federal administrative courts on appeal. It noted that the Federal Agency for the Provision of Care and Support, which will provide legal counselling and representation in asylum proceedings as of January 2021, will be embedded in the organisational structure of the Ministry of Interior and replace the independent counselling provided by civil society organisations, with the result that the authority deciding on asylum claims in first instance and the agency providing legal counselling and representation will both be embedded in the Ministry of Interior. Two submissions recommended that Austria ensure adequate and independent legal assistance to asylum seekers."

Volgens een getuigenis die werd gepubliceerd door Info Migrants, is een lange asielprocedure niet uitzonderlijk:

"Stigmatization, unemployment, insecurity: Many asylum seekers deported from Austria to Afghanistan say the reality is even worse than the media reports.

Dehqan, a former police officer in his mid-thirties, fled Afghanistan in 2014 and sought asylum in Austria. Five years later he was forced to return. Rejected by Austria, now he suffers rejection in his home country for being "a deportee." His relatives complain: "What did you do in Austria in all these years? You did not achieve anything. "

Belangrijk is ook dat verzoekers van internationale bescherming niet langer van kosteloze rechtsbijstand genieten, tenzij in uitzonderlijke gevallen, zo stelt het AIDA rapport van 2020:

'In its Legal note on the Austrian law, ECRE demonstrated that while access to legal assistance at first instance was the general rule under the previous Article 49(1) BFA- VG, it becomes the exception under the new law. With the exception of unaccompanied minors, legal assistance at first instance shall now only be provided according to the "available possibilities", and does not constitute a right, except in specific cases listed in the Asylum Act. In other words, access to free legal assistance at first instance is only granted when existing resources are available (c.g. staff and funding) and is not a right for all.

Moreover, the reform introduces a new threshold which grants the asylum applicant the right to free legal assistance by the Agency only if an appointment - during which the applicant exercises his or her right to be heard - is scheduled within 72 hours (3 days) after having been notified by the BFA of the intention to reject the asylum application. This means that, if the BFA grants the asylum applicant the right to be heard at a later stage (e.g. in 4 or 5 days), free legal assistance by the Agency will only be available if resources

so allow. Consequently, there is a risk of arbitrary' access to free legal assistance at first instance which will largely depend on the BFA's goodwill allowing the asylum applicant to be heard in due time.

The Government officially cancelled on 28 February 2020 the extension of the contracts with the NGOs previously providing legal assistance. As of 2021, these organisations will thus no longer receive funding for the purpose of legal assistance, which has been heavily criticised by civil society organisations.

(...)

It should be noted, however, that the previous legal aid-system in place until the end of 2020 did also not meet the needs of asylum seekers. VMO, which received most of the funding for legal assistance in the first instance procedure, was criticised for not being very helpful nor committed to the protection of the rights of asylum seekers due to its cooperation with the Ministry of Interior."

En dit niet alleen in eerste, maar ook in tweede aanleg:

"Overall, the Austrian law of June 2019 introduced drastic changes with regard to the provision of legal assistance at second instance. As explained by several commentators, the establishment of the Federal Agency raises concerns with regard to the right to an effective remedy because one of its key components - namely the access to free legal assistance - could be affected by the potential conflict between the appointed legal advisers' and asylum seekers' interests."

Amnesty International waarschuwt bovendien in haar rapport dat de Oostenrijkse autoriteiten het beginsel van non-refoulement niet ten alle tijden respecteren. Specifiek wat betreft Afghaanse verzoekers:

"Between January and March, 37 Afghan nationals whose asylum claims had been rejected were deported to Afghanistan, in violation of the principle of non-refoulement which prohibits states from returning individuals to a country where they would be at real risk of serious human rights violations. There were no deportations to Afghanistan from April to November due to the COVID-19 pandemic, but in December, Austria resumed deportations to Afghanistan and 10 further Afghan nationals were deported."

Dit werd nogmaals bevestigd in haar inzending aan de VN Hoge Commissaris voor Mensenrechten:

"AI indicated that the government was implementing a policy to accelerate returns of rejected asylum seekers, including by extending the list of safe countries of origin and recommended that Austria refrain from forcibly returning anyone to countries where they would be at risk of torture or other ill-treatment. It added that rejected asylum seekers who could not be returned to their countries of origin were accommodated in return centres, whose remote locations and poor housing conditions had prompted an inquiry by the Ministry of Interior in cooperation with the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) whose recommendations were still in its majority awaiting implementation."

Ook blijkt uit het AIDA rapport van 2020 dat er grote problemen zijn met betrekking tot het verkrijgen van Basic Care, in tegenstelling tot de beweringen van de verwerende partij, die met betrekking tot het verkrijgen van gezondheidszorg over ging tot een gedeeltelijke lezing van het rapport:

"Asylum seekers are entitled to Basic Care immediately after lodging the asylum application until the final decision on their asylum application in all types of procedures. The provision of Basic Care as currently regulated may violate Article 17(1) of the recast Reception Conditions Directive. In Austria, Basic Care is provided as soon as the person requesting international protection is considered as an asylum seeker. An asylum seeker is an alien whose request is formally lodged, which is the case after the BFA gives an instruction about the next steps to the public security officer. However, asylum seekers do not make their application in the initial reception centres but at a police station, which means that as long as the application is not regarded as lodged, the person is not an asylum seeker in the sense of Article 2(14) AsylG."

Verschillende bronnen hekelen ook het gebrek aan toegang tot de reguliere arbeidsmarkt voor asielzoekers in Oostenrijk:

"While asylum seekers are legally restricted from seeking regular employment, they are eligible for seasonal work, low-paying community service jobs, or professional training in sectors that require additional apprentices. A work permit is required for seasonal employment but not for professional training. An employer must request the work permit for the prospective employee."

En ook:

"The IJG [Integration Act (IntG) and the Integration Year Act (IJG)] defines the provisions for the first year of beneficiaries of international protection and subsidiary protection more narrowly, but it also considers asylum applicants. The purpose is to assess relevant professional skills rapidly and facilitate inclusion into the labour market for those who cannot find a job. The courses are structured as modules and progress

has to be recorded in an integration booklet. Asylum applicants may only participate if they belong to a group *[...] where the granting of international protection is very likely under consideration of existing data [...]’ (translated from German: f 1, IJG); compare Josipovic & Reeger, 2018).”

Indien de verzoeker naar Oostenrijk teruggestuurd zou worden, is de kans dat hij in een precaire situatie van armoede terecht komt zeer reëel. Zonder inkomsten is het eveneens onmogelijk om in huisvesting te voorzien, waardoor de kans op dakloosheid toeneemt.

2) Push-backs vanuit Oostenrijk.

Verder verwijst het AIDA landenrapport naar de talrijke aantijgingen van illegale pushbacks vanuit Oostenrijk naar Slovenië:

“As a response to the allegations of illegal push backs taking place at the Southern border to Slovenia and the fact that the number of persons affected by readmissions to Slovenia has almost doubled from 81 to 176 in 2020, the initiative “Push back alarm” was founded by activists. Similar to “Alarm phone”, the initiative offers a phone number where persons that crossed the border can request a follow up with the police and ask whether their asylum application is being accepted. According to the AIDA report on Slovenia, persons who have been summarily returned back from Austria to Slovenia in 2020 were mostly expelled to Croatia by the Slovenian authorities.

Op de Facebook-pagina van Push Back Alarm Austria zijn verschillende YouTube videos terug te vinden waarin migranten inderdaad getuigen slachtoffer geweest te zijn van deze illegale push-back praktijken, samen met blogartikels en rapporten die hetzelfde bevestigen.

Op haar website publiceerde ECRE tevens een artikel waarin zij aanhaalt dat de Oostenrijkse autoriteiten inderdaad betrokken zijn bij illegale pushbacks:

“Amid mounting evidence of widespread and severe violations along the Balkan route, Austrian police have reportedly been involved in several cases of pushbacks to Slovenia followed by chain pushbacks to Bosnia. A complaint has been filed against Austrian police but authorities deny that the people involved requested asylum prior to expulsion.

According to reports from media and the NGOs, Austrian police in two incidents in September expelled groups of people across the border to Slovenia despite their requests for asylum. In the first incident from 5 September reported by No Name Kitchen and documented by the Border Violence Monitoring Network (BVMN), five men from Syria, Tunisia, and Morocco were detained in the village of Laafeld and subsequently pushed back through Slovenia and Croatia to Bosnia, suffering humiliations at the hands of police along the way, lacking translation and denied their right to apply for asylum.

The second incident from 28 September documented by ECRE member asylkoordination Österreich involved seven Moroccans who were picked up by Austrian police in a corn field near the village of Halben rain. While police acknowledge that they were registered and handed over to Slovenian officials, the Interior Ministry denies that they had expressed the will to apply for asylum prior to being expelled. Ixiwyer Clemens Labner, representing one of the expelled in complaint against Austrian police points out that every refugee is aware that they have to request asylum and his client explains that he did so several times in English and Trench. Spokesperson and asylum expert at asylkoordination Österreich, Lukas Gahleitner-Gert* stated: “Our documentation of cases indicate that the government is well aware of the push-back route starting at the Southern border of Austria going down to Bosnia. The government’s denial about the asylum requests is not credible and also contradicts its own argumentation about Austria being a main country of destination for refugees. ’

3) Discriminatie en racial profiling

In tegenstelling tot de bewering in de bestreden beslissing dat de Oostenrijkse instanties aanzienlijke inspanningen levert om aan de vlote integratie van erkende vluchtelingen tegemoet te komen (bestreden beslissing p. 3), dient te worden genoteerd dat in Oostenrijk reeds sedert enkele jaren een anti-migratie politiek gevoerd wordt. Dit komt overeen met de verklaringen van de verzoeker, daar hij stelt dat ze in Oostenrijk tegen vluchtelingen zijn. In 2019, bijvoorbeeld, wilde de autoriteiten een uniform uurloon van €1,50 invoeren voor asielzoekers. De Minister voor Binnenlandse Zaken legde recent nog een verklaring af waarin hij pleitte voor een verkorte asielprocedure, waarbij verzoeken om internationale bescherming sneller afgewezen zouden worden:

“Austrian Interior Minister Karl Nehammer announced that rapid asylum procedures were going to be launched this month, designed to speed up the rejection of people applying for asylum — not because of political persecution or having to flee violence but for economic reasons.

In an earlier test phase of the scheme launch last year, some 400 applications were rejected within just 72 hours.

Nehammer, who is known for his stance against migration, said in a statement that "asylum procedures for applicants from safe countries should be as short as possible, and they should be told quickly that there is no asylum for economic migrants in Austria. "

Tenslotte blijkt uit onderzoek van de Universiteit van Wenen (Universität Wien) dat politiegeweld en racial profiling grote problemen zijn in Oostenrijk:

"Police violence and racial profiling is a major problem in Austria. despite the last being illegal according to the EU Commission's policy recommendation by the Council against Racism and Intolerance (2007). "Overall, 2 % of all people of African descent interviewed experienced a racist physical assault by a police officer in the five years preceding the survey. Respondents in Austria indicate the highest prevalence (5 %) - when compared to all other target groups and countries surveyed (incl. non-European countries) " (FRA 2018: 21). The lowest level of trust towards the police with people of African descent is found in Austria. Sixty-six percent of the most recent and disproportionately high occurring police checks encountered by respondents were perceived as racist assaults (ibid). Compared to other states, this is exceptionally high. Racial profiling is an extremely relevant topic for people with migration background and their daily lives, which needs to be actively approached by authorities and/or state measures.

Volgens recente informatie is sinds 2020 het aantal racistisch ingegeven incidenten tegenover Moslims in stijgende lijn:

"2020 saw the number of recorded racist incidents in Austria skyrocket 3,039 reports were made to the anti-racism initiative ZARA, the highest number in its 22-year history and a whopping 1,089 more complaints than in 2019.

According to the organisation's 2020 report, 24% of attacks were levelled against Black people and people of color, explicitly singling out their skin tone. A similar amount expressed decidedly anti-Muslim sentiment— twice the rate of 2019. "

"Racist attacks and labeling have dramatically increased since Austria released a controversial "Islam Map "last month, the head of a Muslim community group said on Saturday.

(...)

After the digital map identifying the locations of more than 600 mosques and associations around Austria was unveiled May 27, racist attacks on Muslims increased, especially against mosques, which have become a target of racist groups.

Incendiary anti-Muslim signs have reportedly been hung in mosques in various cities, especially in the capital of Vienna, in the past two days.

Vural said that while the map was not a new phenomenon, the government's continued backing of the project via its Documentation Center of Political Islam had taken the issue to a new level. "

4) Gevolgen van de verslechterde veiligheidstoestand in Afghanistan

Op zondag 15 augustus 2021 trok de Taliban de Afghaanse hoofdstad Kaboel binnen, de laatste grote stad die ze nog niet hadden veroverd. Volgens de Nederlandse pers:

"Sindsdien is de situatie onoverzichtelijk. Vinnen de regering van president Ashraf Ghani klinken verschillende geluiden over de stand van zaken. Zo zei de minister van binnenlandse Zaken dat de macht al was overgedragen, maar een paar uur later zei de minister van Defensie dat er komende dagen in Qatar onderhandeld gaat worden met de Taliban. "

Ook volgens VRT is de hoofdstad nu in handen van de Taliban:

"Afghanistan is nu helemaal in handen van de terroristische organisatie taliban. Strijders van de taliban hebben in de loop van gisteravond het presidentiële paleis in hoofdstad Kaboel ingenomen en daar werd de overwinning opgeëist. Dat was te volgen op de internationale tv-zender Al Jazeera. Eerder op de dag verliet de Afghaanse president Ashraf Ghani het land. Op Facebook liet hij weten dat de taliban gewonnen hebben. "

De situatie is op dit moment dermate chaotisch in Afghanistan, dat er zelfs doden vielen in de luchthaven van Kaboel:

"Door de chaos op de luchthaven van de Afghaanse hoofdstad Kaboel zijn zeker vijf mensen om het leven gekomen. Dat hebben ooggetuigen gemeld aan het nieuwsagentschap Reuters. Alle commerciële vluchten vanop de luchthaven van Kaboel zijn geannuleerd. Duizenden Afghanen proberen er hun land te ontvluchten te midden van de totale chaos na de machtsovername door de taliban.

Op sociale media circuleren video's van chaos op het vliegveld van Kaboel. Op de beelden is te epen hoe honderden mensen proberen het land te ontvluchten doordat de taliban gisteren de hoofdstad innam. Ook ooggetuigen spreken van chaotische taferelen."

Enkele dagen voor de hoofdstad werd ingenomen door de Taliban, pleitten zes lidstaten van de Europese Unie, waaronder Oostenrijk, nog vóór het voortzetten van deportaties naar Afghanistan:

"Six European Union member countries insist that the forced deportation of migrants back to Afghanistan, where Taliban insurgents have made sweeping gains in recent weeks, must continue despite the government in Kabul suspending such "non-voluntary returns" for three months.

In a letter dated Aug. 5, the interior ministers of Austria, Belgium, Denmark, Germany, Greece and the Netherlands urged the EU's executive branch to "intensif talks" with the Afghan government to ensure that the deportations of refugees would continue. "

Dit ondanks de uitdrukkelijke vraag van de Afghaanse autoriteiten om het toennemede Taliban-geweld en de sanitaire crisis in overweging te nemen en gedwongen terugkeer voor een periode van 3 maanden te vermijden:

"Kabul has requested that European countries halt the compulsory deportation of Afghan asylum seekers for the next three months due to increased Taliban violence and a rise in coronavirus infections in Afghanistan. "

Sinds de overwinning van de Taliban, kwamen België, Denemarken, Duitsland en Nederland op hun beslissing terug, en besloten deze landen gedwongen terugkeer tijdelijk op te schorten. De Oostenrijkse instanties namen deze beslissing echter niet. Het was het Oostenrijkse Grondwettelijk Hof dat uiteindelijk aan de alarmbel trok:

"Austria's Constitutional Court ruled on Wednesday that there was no prospect of deporting a rejected asylum seeker back to Afghanistan for now, further undermining the government's stance that it still plans to deport Afghans there.

Interior Minister Karl Nehammer of Chancellor Sebastian Kurz's conservatives has said Austria must keep deporting Afghans back to Afghanistan for as long as possible even as the Taliban have seized control. Austrian President Alexander Van der Bellen said on Tuesday it would be illegal to deport people to Afghanistan now, and the leader of the left-wing Greens, the junior partner in the coalition government, said on Monday there will be no such deportations. But Nehammer has yet to concede that."

Bovendien deed Kanselier Sebastian Kurz op zondag 22 augustus 2021 enkele shockerende uitspraken op Twitter:

At a time when activists from across the globe have urged world governments to take in Afghan refugees leaving their country fearing persecution by the Taliban regime, Austrian Chancellor Sebastian Kurz said on Sunday the European nation "will not take any refugee from Afghanistan." In a series of tweets, Kurz ascribed this decision to what he called "problems with integration" and the number of Afghan refugees already living in Austria.

(...)

Austria's ruling People's Party, headed by Kurz, has adopted a hard line towards immigration amid the ongoing crisis in Afghanistan, whose capita Kabul fell to the Taliban on August 15."

Inderdaad, Sebastian Kurz liet weten dat hij niet bereid is Afghaanse vluchtelingen op te nemen, zelfs niet nu de Taliban de touwtjes in handen heeft in het land:

"Austrian Chancellor Sebastian Kurz has ruled out taking in people fleeing Afghanistan, saying that it won't happen during his chancellorship.

Kurz told Austrian broadcaster Puls 24, in an interview published Sunday , that he was "clearly against the fact that we now voluntarily accept more people — that will not happen under my chancellorship either." I he chancellor pointed to Austria having taken in over 40,000 Afghans in the past few years, describing this as a "disproportionately large contribution. "

"The leaders of Austria and Serbia have met to discuss stopping Afghan refugees from entering Europe. Austrian Chancellor Sebastian Kurz said that Afghanistan's neighbours should accept the refugees instead.

(...)

Kurz has long taken a tough approach to migration issues. He recently said that Austria wouldn 't accept any migrants from Afghanistan because it had taken in a "disproportionately high" number since 2015, when one million people entered Europe from the Middle East, Africa or Asia. "

Volgens InfoMigrants werden, ondanks het feit dat de Taliban nu de controle over het gehele land heeft, Afghaanse verzoekers om internationale bescherming die een negatieve beslissing kregen, nog steeds naar Afghanistan terug gestuurd:

« Depuis le début du mois de juillet, la France n'expulse plus de ressortissants afghans vers leur pays d'origine désormais sous contrôle des Taliban. Si cette mesure est toujours d'actualité, elle est parfois contournée.

Car la France continue à placer des personnes déboutées du droit d'asile en centres de rétention administrative (CRA), voire de renvoyer vers d'autres pays européens des ressortissants afghans, racontent les associations présentes dans ces CRA, qui se sont réunies ces derniers jours sur le sujet.

Fin août, un jeune Afghan a ainsi été placé en CRA puis expulsé vers l'Autriche par la préfecture de Gironde alors que Vienne a affirmé continuer à pratiquer des renvois vers l'Afghanistan. »

Vrije vertaling : "Sinds beginjuli %et Frankrijkgeen Afghaanse onderdanen meer uit naar hun land van herkomst, dat nu onder controle van de Taliban staat. Hoewel deze maatregel nog steeds van kracht is, wordt hij soms omzeild.

Frankrijk blijft mensen wier asielrecht is geweigerd in administratieve detentiecentra (CRA) plaatsen en stuurt zelfs Afghaanse onderdanen terug naar andere Europese landen, aldus de verenigingen die in deze CRA 's aanwezig zijn en die de afgelopen dagen zijn bijeengekomen om de kwestie te bespreken.

Eind augustus werd een jonge Afghaanse man door de prefectuur van de Gironde in een administratief detentiecentrum geplaatst en vervolgens naar Oostenrijk uitgewezen, terwijl Wenen verklaarde dat het doorging met het terugsturen van mensen naar Afghanistan."

De motivering van de bestreden beslissing kan bijgevolg niet aanwijzen dat verwerende partij een zorgvuldige analyse van de situatie van de eiser heeft uitgevoerd waaruit geconcludeerd kan worden dat hij geen risico loopt tot onmenselijke of vernederende behandeling loopt indien hij aan Oostenrijk overgedragen wordt.

Gezien al deze elementen werden de tekortkomingen van het Oostenrijkse opvangsysteem door de tegenpartij niet voldoende grondig geanalyseerd. De verwerende partij houdt immers geen rekening met of leest slechts gedeeltelijk de objectieve en recente informatie waarin de Oostenrijkse opvangvoorzieningen aan de kaak worden gesteld, zonder aan te tonen dat Oostenrijk de verzoeker daadwerkelijk zal behandelen door hem toegang tot de procedure voor internationale bescherming te garanderen, zonder dat hem ten onrechte de toegang tot internationale bescherming, effectieve toegang tot materiële bijstand en toegang tot gezondheidszorg wordt geweigerd.

Bijgevolg heeft de verwerende partij geen zo streng mogelijk onderzoek verricht naar het risico van schending van artikel 3 EVRM en heeft ze haar beslissing niet voldoende gemotiveerd overeenkomstig artikel 62 van de wet van 1980.

Het was derhalve de taak van de verwerende partij om de discretionaire bepaling van artikel 17.1. van de Dublin III Verordening toe te passen.

Kortom, terugzending van verzoeker naar Oostenrijk zou ontegenzeggelijk het risico inhouden dat hij wordt onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling, in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verweerder, die is overgegaan tot een gedeeltelijke lezing van de informatie waarover hij beschikte en van de recente, publiek beschikbare informatie, heeft zijn zorgvuldigheidsplicht geschonden en zijn beslissing niet naar behoren gemotiveerd, zulks in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en met artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Voor zover verweerder zich ertoe beperkt te verklaren dat verzoeker toegang zal kunnen krijgen tot de internationale beschermingsprocedure, tot de rechter, tot rechtsbijstand en tot de gezondheidszorg, terwijl alle recente bronnen het tegendeel lijken te bevestigen, heeft zij haar beslissing niet naar behoren gemotiveerd, in strijd met het vereiste van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

Kortom, gelet op de bovengenoemde informatie zijn er "ernstige redenen" om aan te nemen dat de asielprocedure en de voorwaarden voor de opvang van asielzoekers in Oostenrijk "stelselmatig

tekortschieten", hetgeen "een risico van onmenselijke of vernederende behandeling?" inhoudt in geval van terugkeer van de asielzoeker naar dat land."

2.2. In zijn middel betwist verzoeker niet dat hij op 8 september 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk waardoor de Oostenrijkse autoriteiten in toepassing van de verordening 604/2013/EU in beginsel verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Verzoeker betoogt in wezen dat, indien de verwerende partij een rigoureuus onderzoek had gevoerd, zij had besloten dat er bij een overdracht aan Oostenrijk wel degelijk een risico bestond op een schending van artikel 3 van het EVRM en/of 4 van het Handvest.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk gelijk aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt dat "niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96). Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de verordening 604/2013/EU is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de verordening 604/2013/EU toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342). Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251). Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie, vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland,

§ 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden). Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen” – verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de verordening 604/2013/EU het interstatelijk vertrouwensbeginsel te hanteren. Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de verordening 604/2013/EU bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85). Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de verordening 604/2013/EU tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort

schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest" (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling. Artikel 3.2, tweede lid, van de verordening 604/2013/EU bepaalt het volgende: "Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen." Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de verordening 604/2013/EU en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of ontterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individuele geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als verzoeker om internationale bescherming en terugkeerder in het kader van de verordening 604/2013/EU, tot een kwetsbare groep behoort, die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Naar aanleiding van verzoekers verklaringen wordt door de gemachtigde het volgende overwogen in de bestreden beslissing:

"Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene dat hij aan mensen vroeg welke land aangeraden was, waarna ze zeiden België. Het volgen van de door de betrokkene uitdrukkelijk opgegeven reden om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft met Verordening 604/2013 waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule en de Belgische instantie zal dan ook niet voldoen aan de wil van de betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen. Het komt de betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat."

En

"De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht naar Oostenrijk omdat hij er mensen ontmoette die reeds 8 à 10 jaar in Oostenrijk verblijven zonder documenten en vertelden dat de Oostenrijkse instanties hem zouden terugsturen indien hij zou blijven. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat de verzoeker een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het EVRM en toont evenmin automatisch aan dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat de betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen zou kunnen worden afgewezen, betekent niet automatisch dat er sprake is van een "niet correcte of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. De betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Oostenrijk dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus allerm minst omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van de betrokkene. De betrokkene moet dus aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Oostenrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. De door de betrokkene aangehaalde redenen dat hij geen verblijfstitel zou ontvangen of dat hij zou worden teruggestuurd naar Afghanistan, kan dan ook

niet worden beschouwd als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Oostenrijk."

En

"Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene in goede gezondheid te verkeren. Tot op heden bracht hij geen elementen aan die een overdracht naar Oostenrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wensen dan ook te benadrukken dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU."

Verzoeker gaat in zijn middel niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissing. Uit wat voorafgaat blijkt dat met zijn persoonlijke situatie rekening werd gehouden en dat zijn situatie werd onderzocht. In zijn middel beperkt verzoeker zich tot het citeren van uittreksels uit de beschikbare landeninformatie over Oostenrijk om zijn standpunt te onderbouwen dat een overdracht naar Oostenrijk zou indruisen tegen artikel 3 van het EVRM. Zo leidt verzoeker uit een AIDA-rapport een aantal, volgens hem structurele, tekortkomingen af inzake de asielprocedure en de beroepsprocedure en opvangvoorzieningen, discriminatie en racial profiling. Verzoeker stelt dat er illegale pushbacks vanuit Oostenrijk naar Slovenië zijn.

Volgens verzoeker vormen deze tekortkomingen systeemfouten waardoor een overdracht aan Oostenrijk een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt.

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat in het AIDA Country Report: Austria, 2020 update, april 2021 (hierna: het AIDA-rapport), dat in het administratief dossier is opgenomen, uitdrukkelijk wordt vermeld dat Dublin-returnees in Oostenrijk geen hinderpalen ondervinden om een onderbroken asielprocedure te heropenen indien zij binnen de tijdsspanne van twee jaar terugkeren of een procedure te starten in een navolgend verzoek indien er reeds een definitieve beslissing werd genomen. Tevens wordt aangegeven dat Dublin-returnees geen problemen ervaren om in het opvangsysteem terecht te komen (AIDA-rapport, p. 54). Verzoeker brengt in zijn middel geen gegevens aan die deze pertinente vaststellingen weerleggen.

Verzoeker verwijst in zijn middel naar problemen die zouden blijken uit het AIDA-rapport inzake rechtsbijstand en de beroepsprocedure. Hierbij dient te worden aangestipt dat verzoeker een eerdere versie van het AIDA-rapport citeert (update van april 2020), terwijl de gemachtigde van de staatssecretaris zich baseerde op een recentere versie (de update van april 2021). Uit het AIDA-rapport dat zich in het administratief dossier bevindt (versie april 2021), blijkt dat er in Oostenrijk recentelijk een hervorming plaatsvond inzake rechtshulpverlening aan verzoekers om internationale bescherming (AIDA-rapport p. 33-37), die niet zo positief werd onthaald omdat ze problemen creëert inzake toegang tot gratis rechtshulp en de onafhankelijkheid van de rechtshulpverleners. In de beslissing wordt nergens ontkend dat bepaalde aspecten van de procedure in Oostenrijk voor verbetering vatbaar zijn, maar dit betekent niet dat elke Dublintransfer naar Oostenrijk een grondrechtenschending impliceert.

De gemachtigde oordeelt niet op kennelijk onredelijke wijze:

"Een belangrijke bron betreffende de Oostenrijkse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers is het geactualiseerde rapport over Oostenrijk van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Lukas Gahleitner-Gertz, "Asylum Information Database – Country Report: Austria – 2020 Update", <https://asylumineurope.org/reports/country/austria>, laatste update op 08.04.2021, hierna het AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Wat betreft de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming, wordt in het rapport uitdrukkelijk gesteld dat personen wiens verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk nog hangende is, zonder problemen opnieuw toegang krijgen tot de procedure indien hun overdracht binnen de twee jaar na het verlaten van Oostenrijk plaatsvindt (pagina 54, "Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria").

Wat betreft de opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de omstandigheden in de verschillende opvangstructuren variëren, maar dat de omstandigheden in het algemeen verbeterden door een terugval

in het aantal op te vangen personen (pagina 95). Daarnaast ondervinden personen, die in kader van de Dublin-III-Verordening worden teruggestuurd, geen problemen bij de toegang tot opvangvoorzieningen (pagina 54, "Dublin returnees also do not face any particular issues in accessing the reception system"). Daarnaast meldt het rapport dat er geen gevallen zijn van verzoekers die uitgesloten worden van opvang omwille van plaatsgebrek in de opvangcentra (pagina 95). We bevestigen dat bovenvermelde bron kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. Echter zijn we van oordeel dat bepaalde tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systematisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties volledig falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Bovenvermelde bron dwingt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk zodanig structurele tekortkomingen vertonen, waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen."

Wat betreft de pushbacks vanuit Oostenrijk naar Slovenië volstaat de vaststelling dat verzoeker wordt overgedragen naar Oostenrijk en niet naar Slovenië.

Door in zijn middel een aantal van deze problemen te verwoorden, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde geen deugdelijk onderzoek zou hebben verricht of op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geconcludeerd dat de gebreken in het Oostenrijkse asielsysteem niet van systemische aard zijn en de gevolgen ervan niet kunnen worden gelijkgesteld met een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

In bij arrest nr. 276 431 van 24 augustus 2022 werd reeds geoordeeld: *"Verzoeker voert aan dat Oostenrijk niet ten alle tijden het beginsel van non-refoulement respecteren en verwijst hiervoor naar een rapport van Amnesty International.*

Het vingerafdrukkenonderzoek leverde een Eurodac resultaat type 1 op artikel 24 (4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.6.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking). Hieruit dient te worden besloten dat verzoeker een verzoek voor internationale bescherming indiende in Oostenrijk. Oostenrijk heeft de Conventie van Genève van 1951 ondertekent en is partij bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure voor internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgesteld in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Er kan op basis van artikel 12 (1) a van Richtlijn 2013/32/EU van worden uitgegaan dat Oostenrijk verzoeker heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die verzoeker begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat verzoeker deze begrijpt. Er moet van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is verzoeker zelf die zijn procedure in Oostenrijk niet heeft afgewacht en is vertrokken naar België en hier asiel heeft aangevraagd. Oostenrijk heeft heden zich reeds geëngageerd om het asielrelaas van verzoeker ten gronde te onderzoeken. Verzoeker bewijst geen enkele band met België waaruit een belang kan worden afgeleid die een overdracht in de weg zou staan of waardoor een ernstig en onherstelbaar nadeel zou ontstaan bij een overdracht. Oostenrijk levert aanzienlijke inspanningen om aan de vlotte integratie van erkende vluchtelingen tegemoet te komen en dit conform het 'national action plan for integration' opgezet in 2010 en het '50-points-plan towards integration of refugees' als opvolger van het eerste plan publiek gemaakt in 2016 (<https://ec.europa.eu/migrant-integration/governance/austria>). De situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Oostenrijk wordt belicht in een recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door ECRE gecoördineerde project 'Asylum Information Database' (Lukas Gahleitner-Gertz, "Asylum Information Database – Country Report: Austria – 2019 update", laatste update online op 8/04/2021, verder AIDA-rapport genoemd, (<https://www.asylumineurope.org/reports/countr/austria>). Dit rapport stelt dat personen, die worden overgedragen aan Oostenrijk en wiens verzoek nog een definitieve beslissing afwacht, geen problemen ondervinden indien ze worden overgedragen binnen de twee jaar nadat ze Oostenrijk verlieten. Hun procedure wordt heropend zodra ze dit aanvragen (C.2.7 pagina 54). Wat de opvangfaciliteiten betreft, meldt het AIDA-rapport dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra variëren maar dat de

omstandigheden in het algemeen constant verbeteren door een terugval in het aantal op te vangen personen (pagina 95). Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er structurele tekortkomingen zijn bij de Oostenrijkse asielinstanties."

Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC